

JUHÁSZ RÓBERT

Vízkereszt

A kályha teteje kihűlt
ezüst nemrég fújták le hogy
még szebbé tegyék az ünnepet
most pár narancshéj gőzölög
rajta míg az önmagától
változni képtelen halál
csonthéja fogaskerekek
közé szédül hogy ott együtt
roppanjon a kiszáradó
takaró felpöndörödő
sarkával egyetlen gerezd
citrus csupán a tányéron
emléknek kevés múmia
e decemberi sápadó
vitamin a fán is néhány
szaloncukor tehetetlen
lóg s a csillogó papír
alatt cukor alakúra
faragott kenyérhéj várja
kíváncsi ujjak mosolyát
egy utolsó játékos csíny
alatt összerogyó sámli
földre zuhan egy túlével
fog már nem csak a bútorok
szuvasodnak magányosan
s a fölköpött enyészet
alá odaállunk némán.

Maradni

Hitelbe kaptam mindent mert
nem futotta rá tartozom
még a kikötőnek is hol
üres hasamban lötyögtek
menekülésem közben az
otthonosan hajónevek
a jégesőnek amiért
agyonverte az egysíkú
felszínt s a horpadások
megtelhettek zuhogással
a nemzeti ünnepnek ha
végre vasárnapra esett
szerethettem önmagáért
ahogy mindenkit kellene
de nehéz a töklevélnék
amiért megtanította
légmentesen szorítani
a hullámokat s közben
a köldöksinór konokul
tartott ellent a sodrásnak
törleszteni jöttem ide
hátam mögött egy kihűlő
lakástűz paraszán játszik
a szél miközben átölel
néma cserebogárrajzás.